

mer man til det andet, og der faar man at vide, at denne Sag ingenlunde er at forstaa paa den Maade. Det ærede Mindretal har nemlig opdaget, at Toldindtægterne stige, at man kalkulerer dem for lavt, og deraf udledes saa den Slutning, at man saa ikke skal forhøje Tolden. At Toldindtægten stiger, er lykkevis en Sandhed — det havde set meget ilde ud for os i finansiel Henseende efter de alvorlige Prøvelser, den danske Stat har været undergivet, dersom vi ikke havde haft denne højere Indtægt af Tolden — men at denne Toldindtægt er højere end kalkuleret, ser jeg ikke gjør Noget til Sagen. For det Første er dette ikke altid rigtigt; i 1869—70 var Toldindtægten saaledes mindre end kalkuleret. Men naar vi nu dernæst i Budgettet vilde anslaa Tolden til 9 Millioner, istedetfor at den for Tiden anslaaes til 8 Millioner, saa er det aabenbart, at dette Argument vilde tabe enhver Vægt og Betydning. Man faar desuden ikke at vide, hvad det ærede Mindretal i andet Punktum vil gjøre ved den Sætning, der er indflydt i første Punktum, „skald denne ikke uden Vederlag kunde bortfalde;“ men tager jeg ikke fejl, betroede den ærede Ordfører os det for nogle Dage siden: man kan lægge 2 $\frac{1}{2}$ paa Brændevinen. Her tror jeg, at vi have Slutstenen i den hele Betragtning. Lader os da nu se, hvorledes Slutningsrækken er, naar man tager det Hølesammen. Det er den: at, da vægtige Stemmer stadig have hævet sig mod Skibsartafgiften eller rettere sagt mod Kastpengene, og da denne Afgift indirekte kommer til at hvile paa Varerne, saa vilde det være principmæssig, rigtigt i Skikkelse af Told at lægge den direkte paa Varerne. Da Toldafgiften imidlertid stiger, da man kalkulerer den for lavt, saa — ja saa maa man lægge Afgiften paa Brændevinen. Det er Enden paa denne Slutningsrække, men jeg tror, at den ærede Ordfører selv vil indrømme mig, at denne Slutningsrække ikke er overbevisende for Andre. Jeg maa idetmindste tilstaa, at jeg ikke har fundet noget Overbevisende deri. Det Samme er Tilfældet med nogle Ytringer, der svare til hinanden, som jeg hidtil har ladet uomtalte, og som jeg nu skal citere samlede. Det er

nemlig disse, at det det vil være „i den almindelige Omsætnings Interesse“ — der lader sig bringe saare Meget ind derunder; „at Principet ikke kan billiges“ — ja, i Principet tror jeg, at alle Skattelove ere høist forkastelige; „at denne Beskatning i og for sig ikke er hensigtsmæssig“ — ja, for at dette skal have nogen Betydning, maa det i ethvert Tilfælde godtgøres, at den Brændevinsbeskatning, som man tænker at sætte istedet, er mere hensigtsmæssig, og derom ville vistnok Meningerne være høist forskjellige. Jeg skal derfor tillade mig at fraraade det Vædringsforslag, det ærede Mindretal har stillet. — Men det er mig ikke muligt at blive staaende derved; jeg maa endogsaa tillade mig at bringe under Spørgsmaal, om det overhovedet vilde være hensigtsmæssigt at røre ved Skatten paa den udenrigske Skibsfart i dette Dieblif. Beskatningen paa den indenrigske Fart og Beskatningen paa den udenrigske Fart ere i enhver Henseende to meget forskjellige Ting, allerede af den Grund, som blev oplyst, at det er Fremmede, der bære Halvdelen af Beskatningen af den udenrigske Fart. Men dertil kommer det særdeles betydningsfulde Moment, at Beskatningen af den indenrigske Skibsfart kun giver en Indtægt af 25,700 Rd. Denne Beskatning er unegtelig forbunden med ganske særlige Ulemper baade for dem, der erlægge Afgiften, og for dem, der skulle opkræve den, og da denne Skat ikke har nogen som helst finansiel Betydning, der kan komme i Betragtning i denne Forbindelse, har det for mig ikke nogen Betænkelse at gaa til en Ophævelse deraf. Men ganske anderledes stiller Sagen sig unegtelig med Hensyn til Skatten paa den indenrigske Fart. Her have vi for os en Indtægt, der har Betydning for Staten, og en Indtægt, hvoraf Halvparten udredes af Fremmede. At Mange kunde ønske ganske at ophæve denne Afgift, er vist nok, men jeg har ikke været istand til, ved hvad der er anført mod Skattens uforandrede Bibeholdelse, at overtyde mig om, at det har nogen særlig Hast med dens Ophævelse, og naar vi i dette Dieblif ere saaledes stilled, at vi maa søge at erstatte den Afgang i Indtægt, som her stilles i Udfigt, med andre Skatter, som ogsaa